

DONCS
AIXÒMARCEL·LÍ
BORRELL

Desitjar

No naixem desitjant. Aprenem. Som joguines del desig. Deleuze ho enllestia agafant el relleu d'Espinoza. Atenció: avui la columna es vesteix filosòfica. Seguim. Qui ho va popularitzar, però, va ser Sigmund Freud. Quan tothom creia que la ment és dirigida per la raó o la moral, Freud demostra que són els desitjos irracionals i immorals els que emergeixen de l'inconscient condicionant la conducta. Si és així, bona part de la nostra activitat rau en ser capaços de gestionar aquesta realitat. Tiro milles. Si ho he entès bé, desitjar és aspirar a fruit, a estar satisfet. ¿Una satisfacció en diferit? S'ha dit que per això anem al cinema. Les nostres motivacions desitjoses es recolzen, ves per on, en la Fantasia i la Imaginació. Dues fetilleres intrigants. Tot apunta a que la Fantasia pretén aconseguir el que desitja sense tenir gens en compte la Realitat. Fantasiar és el verb. Diuen els entesos, per contra, que la Imaginació construeix ponts orientats a l'expressió d'una inefable Realitat. Imaginar. Per tant, desitjar ve a ser una activitat deficitària que mira en ambdues direccions i tria: la boja Fantasia o la realista Imaginació. En semblants calòries m'entretenia ahir passejant amb el *Sim*, quan vaig passar davant d'un hort on una estelada flàccida s'esfilagarsa-va al vent. ¿Els independentistes, fantasien o imaginen?